

Την ημέρα της επετείου του αντιφασιστικού αγώνα και της εκλογής Μπολτσονάρο στη μεγάλη χώρα της Λατινικής Αμερικής, στη μικρή μας πόλη μαζί με τους μαθητές παρέλασε μια απίθανη ομάδα με στολές παραλλαγής και με το χαρακτηριστικό τίτλο Ο.Δ.Ε.Υ.Ω. (Ομάδα Δυναμικών Επεμβάσεων Υψίστης Ωφελείας). Οι λεβέντες, προσκεκλημένοι από το δήμαρχο, τραγούδησαν «Μακεδονία ξακουστή», φώναξαν κατά των «λαθρομεταναστών» και καταχειροκροτήθηκαν –κατά τη δήμαρχο- από τους συγκεντρωμένους γονείς(!!!).

Η καταπληκτική επιτυχία του Όρμπαν και του Σαλβίνι εμπνέει βέβαια τον αριβίστα δήμαρχο και κάνει ότι μπορεί. Οι δημότες όμως;...

Όλοι μιλούν για την επέλαση της ακροδεξιάς και συγκρίνουν όσα συμβαίνουν σήμερα με το Μεσοπόλεμο. Οι περισσότεροι όμως κάνουν, νομίζω, ένα σημαντικό λάθος. Οι άνθρωποι τότε ήταν «κορεσμένοι από Ιστορία» (Θεοτοκάς), τους συνέθλιβε το συντριπτικό βάρος της εμπειρίας τους. Στη «μεταμοντέρνα» εποχή μας αυτό που λιώνει τους ανθρώπους είναι το βάρος του κενού, είναι η απουσία της εμπειρίας, της συλλογικής εμπειρίας, της εμπειρίας της πράξης, της εμπειρίας που δομείται σε τόπο και χρόνο.

Πόσο άστοχοι λοιπόν είναι οι παλιοί σύντροφοι, όταν ερμηνεύουν όσα συμβαίνουν σήμερα ξεκινώντας από τη ήττα και την έκλειψη της εργατικής πολιτικής και του κομμουνιστικού σχεδίου. Μακάρι να ήταν έτσι, γιατί τότε θα ήταν θέμα χρόνου να βρεθούν επιτέλους οι «καλοί» κομμουνιστές, οπότε... «πες το κι έγινε»! Υπήρξαν όμως στο παρελθόν, μέχρι και πρόσφατα, πάρα πολλοί «καλοί» κομμουνιστές. Όμως...

Τι αξία έχει –για μένα- η ελευθερία του λόγου, όταν δεν έχω τίποτα να πω; Τι αξία έχει η απεργία, όταν δεν έχω σκεφτεί ποτέ να απεργήσω κι όταν η λέξη δε φέρνει στο νου ως επόμενη τη λέξη «αγώνας» αλλά την «ενόχληση»; Τι αξία έχει η αλληλεγγύη, όταν εγώ δε νοιώθω αλληλέγγυος με κανένα έξω από το στενό μου περιβάλλον, ούτε έχω αισθανθεί την αλληλεγγύη κανενός, πέρα από «φιλανθρωπικά γκαλά» και εκδηλώσεις «λάιφ στάιλ»; Ξέρω ότι παιδεία, πρόνοια, ασφάλιση κ.λπ. είναι στη σφαίρα της ιδιωτικής κατανάλωσης. το μοναδικό «δημόσιο αγαθό» που εγώ γνωρίζω είναι η ασφάλεια...

Είναι καταθλιπτικό πράγματι το βάρος του κενού.

Άρα...; Δε γίνεται τίποτα;

Δεν είμαι βέβαια σε θέση να προτείνω μια αποτελεσματική πολιτική για τη ριζοσπαστική Αριστερά όλα όμως όσα μπορούν να γίνουν έχουν αφετηριακά σημείο και προϋπόθεση την τόλμη να αντικρύσουμε τα πραγματικά και δύσκολα προβλήματα.

Όλα κρίνονται νομίζω στο πεδίο της καθημερινότητας. Ίσως –για παράδειγμα- δεν είναι στο χέρι μας να στήσουμε περισσότερες BIOME και να ζητούμε εκεί σημεία αναφοράς, σίγουρα όμως θα μπορούσαμε να έχουμε περισσότερες «Εργατικές Λέσχες», όπως αυτή της Νέας Σμύρνης...

Η αισιοδοξία της θέλησης απέναντι στην απαισιοδοξία της κατανόησης.